

РЕШЕНИЕ

№ 1285

гр. Варна, 29.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 3 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Катя Г. Савова

при участието на секретаря Пламена Ст. С.
като разглежда докладваното от Катя Г. Савова Административно наказателно дело № 20223110202638 по описа за 2022 година

Настоящото производство е образувано на основание чл. 59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от Ж. С. К. ЕГН *****, в качеството на представляващ „МАРИ“ ДЗЗД със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к. „Трошево“, бл.37, вх.1, ет.*, ап.* срещу Наказателно постановление № 13-34840/23.01.2013 г. на директора на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП-Варна, с което в качеството й на представляващ дружеството й било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 264, ал. 1 от ЗКПО.

Жалбоподателят счита, че са изтекли съответните давностни срокове, което изключва административно-наказателното преследване. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление.

В съдебно заседание въззивника, редовно призован, се явява лично, поддържа жалбата на изложените в нея основания.

Представител на въззиваемата страна изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде оставена без уважение. Счита, че извършването на нарушението е безспорно установено, както и че при провеждането на административнонаказателното производство не са

допуснати процесуални нарушения. Моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираните от въззивника разноски за адвокатско възнаграждение, в случай че такова е направено.

Жалбата е подадена от легитимирана страна– наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и пред надлежния съд – по местоизвършване на претендираното нарушение, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е основателна, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи от фактическа страна следното: На 25.08.2004 г. дружеството „МАРИ“ ДЗЗД със седалище и адрес на управление: гр.Варна, ж.к.“Трошево“, бл.37, вх.1, ет.*, ап.* с представляващ данъчния субект Ж. С. К. ЕГН ***** - жалбоподател било регистрирано в ТД на НАП-Варна. До 02.04.2012 г. от нейно име не била подадена декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО за 2011 г. Впоследствие от М. М. П. - инспектор по приходите в ТД на НАП -Варна била извършена проверка на 17.09.2012 г. в съответната информационна система, при която изложените обстоятелства били установени. Във връзка с неспазването на законоустановения срок за подаване на декларацията, на 16.10.2012 г. проверяващия съставил акт за установяване на административно нарушение на Ж. С. К. за това, че не е изпълнила задължението си да подаде годишна данъчна декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО за 2011 г. в законоустановения срок по чл. 92, ал. 2 от ЗКПО. Актът бил съставен в отсъствието на представляващия дружеството; впоследствие бил предявен и подписан без възражения от упълномощено лице. Писмени такива били депозирани в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, но били счетени за неоснователни от наказващия орган. Въз основа на съставения акт на 23.01.2013 г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на Ж. С. К. в качеството на представляващ дружество била наложена глоба в размер на 200, 00 лв. за нарушение на чл. 92, ал. 2 от ЗКПО.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства- от разпита на свид.М. М. П., както

и от приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства. Показанията на свид.М. М. П. следва да бъдат кредитирани като последователни, безпротиворечиви и логични. Същия не извлича ползи от твърденията си и няма данни да е заинтересуван или предубеден, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на дадените от него показания.

С най-голямо значение за изясняването на делото от приобщените писмени доказателства са приложените: Обща справка за задължено лице и възражение срещу съставения акт, депозирано от Ж. С. К. в качеството на представляващ дружество.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

Разпоредбата на чл. 92, ал. 1 от ЗКПО задължава данъчно задължените лица, които се облагат с корпоративен данък, да подават годишна данъчна декларация по образец за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък. Срокът за изпълнение на посоченото задължение е определен във втората алинея на цитираната норма, а именно до 31 март на следващата година, като декларацията следва да бъде подадена в териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по регистрация на данъчно задълженото лице. Според чл. 2, ал. 1, т. 1 от ЗКПО данъчно задължени лица са местните юридически лица и следователно като юридическо лице "Мари" ДЗЗД със седалище-гр. Варна, се явява данъчно задължено лице, което е било натоварено със задължението по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО чрез представляващия дружеството Ж. С. К.. От събраните по делото доказателства се установява, че данъчната декларация по чл. 92, ал. 1 от ЗКПО не е била подадена от в установения за това срок, а на 13.08.2012 г.. При преценката обаче дали е налице неизпълнение на административно задължение от страна на въззивника, съдът съобрази разпоредбата на чл. 92, ал. 4 от ЗКПО, установяваща изключение за лица, които не са извършвали

дейност през годината и не са отчели приходи или разходи за годината съгласно счетоводното законодателство (в редакцията, действала към момента на извършване на деянието). В наказателното постановление липсват твърдения дружеството да е извършвало дейност през съответната година и да е отчело приходи или разходи, като по делото не са приложени и доказателства в тази насока, независимо, че в депозираното възражение изрично се твърди, че дружеството не е извършвало никаква дейност, поради ползване на продължителен болничен, като са били представени доказателства в тази насока. При това положение не може да се счита за доказано, че санкционираното лице действително е извършило вмененото му нарушение, което обуславя отмяната на наказателното постановление като необосновано.

Отделно от изложеното, съдът констатира, че е налице абсолютно основание за отмяна на атакуваното наказателно постановление поради изтекла погасителна давност по смисъла на чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК. Според Тълкувателно решение № 1/15 г., постановено по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК на ВКС и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд, разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс. Доколкото за процесното нарушение е предвидено наказание „глоба“, абсолютният давностен срок по чл. 81, ал. 3 от НК възлиза на четири години и половина, считано от момента на нарушението. В случая нарушението е извършено на 03.04.2012 г., при което абсолютният давностен срок е изтекъл на 03.10.2016 г. Изтичането на посоченият давностен срок е абсолютно основание за отмяна на постановеното наказателно постановление, което при това положение се явява изцяло незаконосъобразно.

Предвид всичко изложено съдът приема, че жалбата е основателна и като такава следва да бъде уважена, а наказателното постановление- да бъде отменено изцяло.

Водим от горното и на основание чл. 63, ал. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 13-34840/23.01.2013 г. на директора на Дирекция "Обслужване" в ТД на НАП-Варна, с което в

качеството ѝ на представляващ дружеството ѝ било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл. 53 от ЗАНН и чл. 264, ал. 1 от ЗКПО, като незаконосъобразно.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____